

- Виждате ли тези панделки? - каза. - Те ви се струват една от друга по-хубави, защото са от разни цветове, но при все това, те са от еднакви жици, изработени от същия ~~работник~~ ^{Тодкаг.}. Също така е с Исака и Алексея: единият сложен в тъмница, другият облечен в багреница - и двамата са родени в една страна, от един и същи баща. Нека тръгнем да се бием юнашки с толкова пъти вече победените ромеи. Те от скоро спечелиха още един неприятел - той е сам бог, защото те ослепиха жестоко и несправедливо господаря си, заради един по-недостоеен от него.... Дерзайте, ~~солари~~

Оведрени, войводете ^и тръгнаха ^{с опипеният си мамещия} след него ^{по широкия} друм за Долна земя... Пламенната вяра на царя бе обхванала и тяхните сърца.

Асен не сбърка.

Вместо да се яви сам на бранното поле, Алексей предпочете да прати зетя си - младият и честолюбив севастократор Исак. Но неопитният военачалник веднага се улови в хитрата уловка на българите. При ^{Крештата} Сер Асен измори многобройната му войска д престорено бягство и след това ^я ги нападна внезапно с пресни, скрити сили. Почти цялата ромейска войска бе избита.

При тържественото завръщане на царя в Търново, зад коня му вървеше с вързани ръце и оборено чело императорският зет - Исак Комнин.

Вращаше се победоносният цар от жестоката бран - за да намери в собствения си дом, от ръка на близък човек, смъртта, която го бе пощадил в толкова славни битки.

Глава XXV

Княз Иваница дигна чукчето с треперяща от вълнение ръка и тежко го пусна върху бронзовата плачка на вратата. След малу